

ТРОФАЇЛА Наталія Дмитрівна

кандидат педагогічних наук, доцент

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

(м. Умань, Україна)

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК СУЧАСНА ПЕДАГОГІЧНА ТЕХНОЛОГІЯ

В наші дні все більшу популярність отримує дистанційне навчання, підвищує актуальність проблеми розробки приватних методик застосування технічних засобів навчання.

Дистанційна освіта пройшла шлях від освіти у формі кореспонденції, використовуючи в першу чергу друковані матеріали, до всесвітнього руху використання новітніх комп'ютерних та медіа технологій [2].

Проблемами формування понятійно-термінологічного апарату з питань розвитку дистанційної освіти присвячені роботи багатьох зарубіжних науковців, серед них: Деллінг Р. (Німеччина), Рамбле Г., Кіган Д., Сімонсон М., Мур М., Кларк А., Томпсон М. (США) та інші. Серед російських вчених питаннями дистанційної освіти займа приділяють вітчизняні науковці: Биков В.Ю., Богачков Ю.М., Кухаренко В. М., Манако А.Ф., Овчарук О.В., Пінчук О.П., Шукевич Б.І. ються Бухаркіна М.Ю., Моїсеєва М.В., Петров А.Є., Полат Є.С., Хуторський А.В. Особливу увагу цьому питанню.

Існує велика кількість визначень дистанційної освіти, більшість з них включає в себе віддалення вчителя та учня під час навчального процесу, вплив освітньої організації, використання новітніх телекомунікаційних засобів навчання для поєднання учня та вчителя, можливість двосторонньої комунікації, практику індивідуального інструктажу.

Дистанційне навчання – форма отримання освіти разом з очною і заочною, при якій освітньому процесі використовуються кращі традиційні та інноваційні методи, засоби і форми навчання, засновані на комп'ютерних і телекомунікаційних технологіях [3].

Рудольф Манфред Деллінг вважає, що дистанційна освіта є плановою систематичною діяльністю, що включає в себе вибір, дидактичну підготовку та подання навчальних матеріалів, а також нагляд і підтримку студентів, які досягаються шляхом подолання фізичної відстані між студентом і викладачем за допомогою принаймні одного технічного телекомунікаційного засобу [4].

Десмонд Кіган визначив п'ять основних елементів, які складають дистанційну освіту: квазі-постійне віддалення вчителя та учня; центральна участь формальної організації; використання телекомунікаційних технологій; забезпечення двостороннього зв'язку; квазі-постійне віддалення учня від навчальної групи [5].

Дистанційне навчання, має такі переваги:

- гнучкість – кожен може вчитися стільки, скільки йому особисто необхідно для освоєння курсу, дисципліни і отримання необхідних знань за обраною спеціальністю;

- модульність – в основу програм дистанційної освіти закладається модульний принцип. Кожна окрема дисципліна або ряд дисциплін, створюють цілісне уявлення про певний предмет. Це дозволяє з набору незалежних навчальних курсів формувати навчальний план, що відповідає індивідуальним або груповим потребам;

- паралельність – навчання може проводитися при поєднанні основної професійної діяльності з навчанням, тобто «Без відриву від виробництва»;

- асинхронність – процес навчання відбувається за зручним для кожного розкладом і в зручному темпі;

- охоплення – «масовість» – чисельність учнів не є критичним параметром.

Вони мають доступ до багатьох джерел навчальної інформації (електронних бібліотек, баз даних), а також можуть спілкуватися один з одним і з викладачем через мережі зв'язку або за допомогою інших засобів інформаційних технологій;

- рентабельність – економічна ефективність дистанційної освіти;
- нова роль викладача (в системі дистанційного навчання – тьютора), коли на нього покладаються такі функції, як координування пізнавального процесу, коректування курсу, що викладається, консультування, керівництво навчальними проектами і т.д. Взаємодія з учнями здійснюється в основному асинхронно за допомогою пошти або систем зв'язку;
- нові інформаційні технології – в сучасному дистанційному навчанні використовуються, переважно комп'ютери аудіо і відео устаткування, системи і засоби телекомунікацій та ін. [5].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Компьютер и образование: Сб. науч. ст. М., 1991.
2. Компьютерные телекоммуникации — школе / Е.С. Полат и др. М., 1995.
3. Проблемы информатизации высшей школы/ Гос. НИИ системной интеграции. Вып 3. — М., 1995.
4. Delling, R.M. (1987): Towards a theory of distance education. ICDE Bulletin 13, pp.21-25.
5. Keegan, D. (1988). Theories of distance education: Introduction. In D. Sewart, D. Keegan, & B. Holmberg (Eds.), Distance education: International perspectives. New York: Routledge, pp. 63–67.